

Tot primer vull deixar clar que sóc independentista, ho sóc ja que crec que tenim un país amb les capacitats d'assolir una sobirania que ens permeti de sobreviure a la destrucció programada del poble català, destrucció volguda tant per l'estat francès, com per l'estat espanyol.

Creo que els habitants dels països de nació catalana hi tenen tot a guanyar.

Els catalans que siguem d'un territori com d'un altre tenim en comú la llengua, una bona part d'història, la cultura... i problemes amb graus diferents.

Els catalanistes del sud com del nord poden ser classificats en regionalistes o independentistes. L'experiència del que passa al sud ens ha d'obrir els ulls. És clar que l'autonomia parcial, tal com la viuen la Comunitat Autònoma de Catalunya, el País Valencià o les Illes Balears, no deixa de ser una autonomia, és a dir una dependència de cara a un estat que pot negar drets fonamentals als pobles sotmesos.

Fins i tot si la C.A.C té més mitjans, més marge de maniobres que un departament o una regió sota administració francesa, la Generalitat que ha de garantir els drets dels catalans no ho pot fer, els seus responsables són obligats de preservar aquestes "llibertats" atorgades o tolerades per l'estat central espanyol. Si ser una comunitat autònoma sota administració espanyola és insuficient per a garantir el futur de la nació catalana, com una regió nord-catalana podria ser la solució sota administració francesa?

Sota domini francès, la negació de les diferències nacionals per a aconseguir una unitat "nationale" és de rigor.

Una de les obsessions de França ha estat i sempre és la imposició del francès a cost de les llengües vernacles.

Menys de 50 anys després del Tractat dels Pirineus, data que simbolitza l'annexió dels antics Comtats catalans al reialme de França, per un edicte reial Louis XIV prohibeix l'ús oficial de la llengua catalana. Més tard, l'abbé Grégoire, una de les figures emblemàtiques de la revolució francesa promou l'eradicació del que anomena "patois", voluntat d'eradicació vigent

al llarg dels dos segles que ens separen de la revolució, voluntat d'eradicació encara avui intacta.

Ha calgut esperar el 1951 i la llei "Deixonnes" per a veure el primer text legislatiu a favor de les llengües minoritzades, llei que permet l'ensenyament en les llengües vernacles, però text que dona cap obligació a les institucions.

Fa dos anys amb l'entrada de les llengües "régionales" a la "Constitution" francesa ens han volgut fer creure que s'inicia un nou camí, però la realitat és decepcionant per qui s'ho ha cregut, el

Conseil Constitutionnel

francès ha recordat que l

'ús de les llengües pròpies no era cap dret, ni cap llibertat.

El 30 de juny una nova proposta de llei hauria de ser discutida al *Sénat*, però ja sabem que no en sortirà cap text que permeti veure l'esdevenir amb tranquil·litat ja que una proposta de llei que ens donaria drets seria "insconstitutionnelle".

Hervé Pi